

Onzichtbare structuren

Ik ben kunstenaar. Verhalenverteller.

Maar voor ik mezelf toestond die woorden te gebruiken, was ik eerst een vrouw die moest leren ruimte innemen.

Ik groeide op in communistisch Polen, in een cultuur waarin vrouwen leerden luisteren, helpen en volharden. Verlangen werd niet aangemoedigd. Ambitie hield je voor jezelf. Je hoorde sterk te zijn, maar onzichtbaar. Bekwaam, maar bescheiden. Zorgzaam, maar nooit veeleisend. Ik volgde dat pad: studeren, werken, trouwen, moeder worden van twee prachtige dochters. Ik bouwde een gezin gedragen door liefde, warmte, respect en zorg — waarden die ik tot vandaag koester.

Maar ergens onderweg leerde ik dat een vrouw alles kan geven en toch langzaam kan verdwijnen.

Het verlaten van Polen — eerst naar Engeland, later naar België — veranderde mij. Migratie leert nederigheid én veerkracht. Ik leerde nieuwe talen, liet mijn diploma's erkennen, werkte en voedde mijn kinderen op. En toch ervoer ik, ondanks die onafhankelijkheid op papier, wat het betekent om op subtielere manieren afhankelijk te zijn: moeten vragen, je verantwoorden, wachten op toestemming. Mijn wensen kwamen vaak op de tweede plaats. Iets voor mezelf willen, voelde alsof ik te veel vroeg.

Vanuit die ervaring begon mijn werk een stem te zoeken.

Mijn kunstcollectie Invisible Ties ontstond vanuit dat bewustzijn. Ze vertrekt vanuit mijn ervaring als vrouw en onderzoekt de onzichtbare structuren die ons vormen: verwachtingen, geïnternaliseerde rollen, stille vormen van controle die vertrouwd aanvoelen — soms zelfs elegant.

De figuren in mijn collectie verschijnen in paren. De grote figuur is bewust onafgewerkt: oppervlakkig geschetst, gereduceerd tot wat zichtbaar en toegestaan is. Haar potentieel blijft afwezig — niet omdat het ontbreekt, maar omdat het geen ruimte kreeg om te ontstaan.

Het kleinere, afgewerkte portret toont wat daarachter schuilgaat: emotie, gevoel en innerlijke waarde. Wie zij werkelijk is.

Dit zijn geen portretten van individuen, maar van posities. Vrouwen die ruimte innemen terwijl ze die tegelijk moeten onderhandelen. Niet vragend om gezien te worden — maar aanwezig, alsof ze zichzelf al hebben gedefinieerd.

Mijn werk beweegt zich tussen ambacht en verhaal, tussen zorgvuldig maken en betekenis geven. In elke penseelstreek boetseer ik emotie, beweging en verhaal. Het lichaam staat centraal — niet als object, maar als taal. Ik voel me aangetrokken tot momenten die worden vastgehouden in plaats van opgevoerd: houding, pauze, terughoudendheid. De figuren die ik schilder poseren niet; ze luisteren.

Ik werk intuïtief, maar nooit willekeurig. Ideeën hebben tijd nodig. Weken, soms maanden. Een periode van rijpen, waarin ervaring en gevoel zich stil verzamelen. Wanneer dat proces voltooid is, weet ik wat te doen. Ik begin — en de rest volgt.

Vandaag gaat mijn werk over auteur zijn van ons eigen leven. Over kiezen wat we behouden en wat we loslaten. Over zachtheid toelaten zonder kracht te verliezen. Over worden — niet luider, misschien niet vrijer — maar meer jezelf.

Kunst maken en interieurs ontwerpen met integriteit en intentie brengt mij harmonie. En in die harmonie vind ik vrijheid.

